

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/12/2021
Identifikačné číslo spisu: 7117203783
Dátum vydania rozhodnutia: 25.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7117203783.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X. Q., bývajúceho v S., G. XX, zastúpeného JUDr. Rastislavom Lenartom, advokátom so sídlom v Košiciach, Pollova 32, proti žalovanej X.. W. Q. I., bývajúcej v S., G. XX, zastúpenej Mgr. Branislavom Granecom, advokátom so sídlom v Košiciach, Kováčska 28, o vydanie vecí, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 38 C 6/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. septembra 2019 sp. zn. 11 Co 241/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 14. februára 2019 č. k. 38 C 6/2017-190 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal vydania osobného motorového vozidla Renault Laguna 1,9dTi RXE a prístroja na výrobu bionafty „Fuelpod 2“, eventuálne pre prípad, že by vydanie týchto vecí nebolo možné, zaplattenia sumy 6 500,- eur, vychádzajúc z toho, že mu právoplatným súdnym rozhodnutím boli tieto hnutelné veci v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov prikázané do výlučného vlastníctva. Zároveň žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie aplikujúc ustanovenia § 451 ods. 1 a 2, § 456 veta prvá a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalovanú nemožno zaťažiť právnou povinnosťou vydať motorové vozidlo a prístroj na výrobu bionafty, keďže žalobca nepreukázal, že by sa v čase vydania rozhodnutia tieto hnutelné veci nachádzali vo faktickej moci žalovanej. Preto ani nebolo možné vysloviť záver, že žalovaná zasahuje do vlastníckeho práva žalobcu k nim. Nakoľko nedošlo k preukázaniu protiprávneho konania žalovanej proti majetku žalobcu a ani aby k úbytku majetku žalobcu vôbec došlo, neboli podľa záveru súdu prvej inštancie splnené predpoklady ani pre priznanie eventuálne uplatnenej náhrady za hnutelné veci. Súd prvej inštancie neprihliadol na námietku zaujatosti, vznesenú v konaní žalobcom proti zákonnej sudkyňi, keď dospel k záveru o nedodržaní zákonnej 7-dňovej lehoty na jej uplatnenie. Poukázal na to, že žalobca mal vedomosť o tom, že žalovaná pracuje na Okresnom súde Košice I už v čase podania žaloby na súde (20. februára 2017), avšak námietku zaujatosti vzniesol až 4. júna 2018. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1

Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. septembra 2019 sp. zn. 11 Co 241/2019 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Konštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nemožno považovať za arbitrárne, za úplne odchylné od veci samej, ani za extrémne nelogické. Ohľadom námietky žalobcu o absolútnej neplatnosti všetkých právnych úkonov, ktoré žalovaná vykonala smerom ku súdnemu exekútorovi, odvolací súd osobitne zdôraznil, že šlo o zmätočný právny argument, ktorý v žiadnom prípade nemohol ovplyvniť spôsob právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, a preto ani absenciu zdôvodnenia v tejto časti nebolo možné považovať za nesprávny procesný postup. Stotožnil sa aj s posúdením námietky zaujatosti vznesenej žalobcom a doplnil, že lehota pre uplatnenie námietky zaujatosti začala plynúť od nadobudnutia vedomosti o skutočnostiach zakladajúcich vylúčenie sudcu žalobcom a nie jeho zástupcom, pričom za zásadný dôvod neprihliadnutia na predmetnú námietku zaujatosti považoval neuvedenie údajov, kedy sa o dôvode vylúčenia dozvedel sám žalobca. Navyše, po posúdení opodstatnenosti dôvodov pre vylúčenie zákonnej sudkyne uvádzaných žalobcom odvolací súd konštatoval, že z jeho tvrdení nevyplývajú také väzby medzi zákonnou sudkyňou a žalovanou (najmä rodinné, priateľské, ale aj iné do úvahy prichádzajúce), ktoré by presahovali rámec bežných kolegiálnych vzťahov. Dospel k záveru, že len zo skutočnosti, že žalovaná pracuje na Okresnom súde Košice I, nemožno bez ďalšieho vyvodiť jej vplyv na nestrannosť zákonnej sudkyne, pričom okolnosti, povaha a intenzita tohto vplyvu objektívne ani neboli spôsobilé spochybniť schopnosť zákonnej sudkyne zachovať si nadhľad a potrebnú dávku odstupu od veci. Napokon v súvislosti s námietkou žalobcu, že v čase podania žaloby bol skutkový stav veci iný, než ten, z ktorého vyšiel súd prvej inštancie, odvolací súd s poukazom na § 217 C.s.p. konštatoval, že rozhodujúcim i z hľadiska vecnej správnosti rozsudku je stav v čase jeho vyhlásenia. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré formálne odôvodňoval ustanoveniami § 420 písm. b/, písm. c/, písm. e/ a písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/, písm. c/ C.s.p. Namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, keďže odvolací súd mu nedal odpoveď na odvolacie námietky. Ďalej v súvislosti so vznesenou námietkou zaujatosti zákonnej sudkyne vytkol súdom nepresvedčivosť ich záverov o (ne)splnení podmienok uvedených v § 52 ods. 2 C.s.p. Dovolateľ uviedol, že ich rozhodnutia v tejto časti boli vydané bez náležite zisteného skutkového stavu veci, keďže súdy nevykonali dokazovanie za účelom zistenia, či žalovaná bola v minulosti vyššou súdnou úradníčkou v senáte zákonnej sudkyne. Napokon vytkol odvolaciemu súdu rozhodnutie bez nariadenia pojednávania, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia súdov nižších inštancií a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v

tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

9. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobca formálne vyvodzoval prípustnosť dovolania okrem iného z ustanovení § 420 písm. b/ a § 420 písm. c/ C.s.p. Z obsahu dovolania (Čl. 11 ods. 1 a § 124 ods. 1 C.s.p.) však nie je zjavné, v čom podľa názoru dovolateľa spočívali ním označené vady, z existencie ktorých vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania. V celom dovolaní žalobca ani len slovným vyjadrením nevystihol niektorý pojmový znak významný z hľadiska zadefinovania procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. b/ a § 420 písm. c/ C.s.p., v dôsledku čoho spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 431 ods. 1 a 2 C.s.p. nevymedzil dovolacie dôvody tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia. Dovolací súd dodáva, že v prípade takéhoto dovolania (t. j. dovolania, v ktorom absentuje uvedené vymedzenie) súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 C.s.p. Preto dovolací súd uzatvára, že dovolací dôvod podľa § 420 písm. b/ a § 420 písm. c/ C.s.p. nebol v danom prípade vymedzený spôsobom zodpovedajúcim § 431 C.s.p.

13. Žalobca ďalej vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., keď namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a nenariadenie pojednávania odvolacím súdom.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, 5 Cdo 57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Súdy oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vyporiadava so všetkými relevantnými odvolacími námietkami žalobcu a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Myšlienkový postup súdov je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

17.1. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzali, keď dospeli k záveru, že žalovaná nebolo možné zaťažiť právnou povinnosťou vydať motorové vozidlo a prístroj na výrobu bionafty. Súdy zrozumiteľne uviedli, prečo mali za to, že žalovaná tieto veci nemala v čase vydania rozhodnutia podľa § 217 C.s.p. vo svojej dispozícii, a zároveň že nedošlo k preukázaniu protiprávneho konania žalovanej proti majetku žalobcu. Odvolací súd sa v tejto súvislosti vyčerpávajúco vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu, najmä s argumentom ohľadom „absolútnej neplatnosti všetkých právnych úkonov, ktoré žalovaná vykonala smerom ku súdnemu exekútorovi“, keď okrem iného poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky. Súdy napokon dostatočne objasnili ich závery o nesplnení podmienok pre uplatnenie námietky zaujatosti uvedených v § 52 ods. 2 C.s.p., pričom odvolací súd sa navyše zaoberal aj opodstatnenosťou vecných dôvodov pre vylúčenie zákonnej sudkyne uvádzaných žalobcom v konaní (odvolaní), a to dôsledným skúmaním povahy vzťahu medzi žalovanou a zákonnou sudkyňou.

17.2. Aj vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom

úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Ohľadne žalobcom namietaného rozhodnutia odvolacím súdom bez nariadenia pojednávania dovolací súd uvádza, že realizácia procesného oprávnenia strany sporu (účastníka konania) byť prítomnou na pojednávaní neprichádza do úvahy vtedy, keď súd v súlade so zákonom koná a rozhoduje bez nariadenia pojednávania.

18.1. Podľa § 385 ods. 1 C.s.p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

18.2. V danom prípade: a/ odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, b/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Procesné strany boli pritom riadne upovedomené o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu prostredníctvom úradnej tabule súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.). Dovolací súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k žalobcovi nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko odvolací súd vychádzajúc z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie považoval skutkový stav za náležite zistený. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

19. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

20. Dovolateľ prevažnú časť svojho dovolania venoval námietkam smerujúcim voči správnosti posúdenia ním vznesenej námietky zaujatosti súdmi nižších inštancií. V súvislosti s vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. e/ C.s.p. žalobca v podanom dovolaní poukázal na pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti zákonnej sudkyne súdu prvej inštancie, keďže protistrana (žalovaná) mala v minulosti pracovať ako vyššia súdna úradníčka v súdnom oddelení tejto sudkyne. Zároveň vytkol zákonnej sudkyňi, že nepostupovala podľa § 50 C.s.p. a neoznámila skutočnosti, pre ktoré je vylúčená z rozhodovania.

20.1. V súvislosti s posúdením opodstatnenosti tejto námietky dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované ako judikát R 59/1997, v zmysle ktorého neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. e/ C.s.p. posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval. V danej veci skúmal dovolací súd opodstatnenosť uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e/ C.s.p. najmä vo vzťahu k ustanoveniu § 50 C.s.p., keďže súdy nižších inštancií vyhodnotili (podľa názoru odvolacieho súdu najmä v kontexte zdôvodnenia odvolacím súdom správne) námietku zaujatosti vznesenú v priebehu konania podľa § 51 C.s.p. ako nesplňajúcu náležitosti uvedené v ustanovení § 52 ods. 2 C.s.p.

20.2. Dovolací súd vzhľadom na obsah námietok uvádzaných dovolateľom vychádzal z ustanovenia § 49 ods. 1 C.s.p., z ktorého vyplýva, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Účelom tohto ustanovenia je prispieť k

neustrannému prejednávaniu sporu, k nezaujatému prístupu súdu k stranám sporu alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Tomu zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu k sporu alebo jeho osobného vzťahu k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom, ktorý by mohol ovplyvniť jeho objektívny pohľad na spor a preto objektívne vyvoláva pochybnosti o jeho nezaujatosti. Pomer sudcu k sporu je daný najmä vtedy, ak sudca má svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu a rozhodnutia v spore.

20.3. Dovolací súd akcentuje, že obsahom práva na prejednanie sporu pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania sporu pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie sporu nestranným súdom je len povinnosť prejsť každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03). V tejto súvislosti je nevyhnutné tiež zdôrazniť, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 až § 58 C.s.p. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR), sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania sporu skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor strany (účastníka) konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania vecí, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania.

20.4. V danom prípade sa dovolací súd stotožnil s vyčerpávajúcou argumentáciou odvolacieho súdu v bodoch 23. a 24. jeho rozsudku a rovnako dospel k záveru, že len zo samotnej skutočnosti existencie kolegiálneho vzťahu medzi zákonnou sudkyňou a žalovanou nemožno automaticky vyvodzovať preferenciu či negatívny vzťah zákonnej sudkyne ku tej-ktorej strane sporu, prípadne k ich zástupcom, či jej pomer k prejednávanej veci. Pri rozhodovaní, či uvádzané okolnosti prezrádzajú nedostatok nestrannosti sudcu (z objektívnych aspektov), a teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti, vychádzal najvyšší súd z judikatúry EŠLP, ktorá vyžaduje, aby sa obava z nedostatku nestrannosti zakladala na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Predmetný kolegiálny vzťah medzi žalovanou a zákonnou sudkyňou dovolací súd nepovažoval za takú okolnosť, ktorá by svojou povahou, obsahom a intenzitou bola z objektívneho hľadiska spôsobilá založiť pochybnosť o nezaujatosti, resp. schopnosti zákonnej sudkyne prejsť a rozhodnúť vec nestranne. Vzhľadom na to, že dovolací súd nevzhladol iné skutočnosti odôvodňujúce vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania sporu, považoval tvrdenie žalobcu o existencii vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. e/ C.s.p. za neopodstatnené.

21. Žalobca prípustnosť podaného dovolania napokon formálne vyvodzoval aj z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. bez toho, aby ich ďalej konkretizoval.

22. Dovolací súd vo vzťahu k označeným dovolacím dôvodom zdôrazňuje, že ustanovenie § 432 ods. 2 C.s.p. uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 C.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia vecí, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

23. V preskúmvanej veci podľa názoru odvolacieho súdu dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Dovolateľ totiž v danom prípade nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnú otázku zásadného významu a ani neoznačil rozhodnutia

dovolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne, ale iba vo všeobecnosti vytýkal odvolaciemu súdu závery, o ktoré oprel svoje rozhodnutie. Preto dovolací súd nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia eventuálne mal dovolateľ na mysli. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.), vrátane ich obsahového i rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Preto ak dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 C.s.p., tak ako sa to stalo aj v prejednávanej veci, tento nedostatok má za následok odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

24. Dovolací súd pre úplnosť zdôrazňuje, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (prípadne aj označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., dovolateľ by mal konkretizovať rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých je daná právna otázka rozhodovaná rozdielne. Len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté sponchybnovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/, resp. písm. c/ C.s.p. (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

25. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. e/ a písm. f/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. b/ a písm. c/ C.s.p. a nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ C.s.p., odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.